

2. kapitola

Nová škola, nové začátky

Kočár se zhoupl na hrbolaté cestě, div se nepřevrátil. Otec vystrčil hlavu a zakřičel na kočího, aby zpomalil. Temné lesy lemující úzkou stezku nepropouštěly žádné světlo a Elfryd se přistihla, že usíná.

Vždy se bála, že nečekaně přijde událost, která změní celý její život. *Bud' pořád na vše připravená a nikdy tě nic nepřekvapí.* Tuhle zásadu měla dlouhou dobu ve svém Kodexu, nakonec ale zjistila, že je lepší schytat jednu ránu než se věčně trápit tím, že nějakou čeká každou chvíli. A ta rána nakonec přišla. Ani kouzla ji neochrání před nemilými překvapeními a před smutkem, která přinášejí.

Vzpomínala, jak se dozvěděla, že je čarodějka. Otec se na jedné z procházek městem začal vybavovat se starým známým a jí mezi tím zaujala temná boční ulička. Na chodníku tam seděla stará cikánka. Hlavu měla ovázanou pestrobarevným šátkem a kolem krku se jí třpytilo tolik korálů, že by na jejich šňůře mohla pouštět draka. Natáhla k ní ruku a Elfryd jí beze strachu podala svou. Zachmuřená tvář cikánky se náhle rozzářila vnitřní vědomostí. Zvedla pohled a místo do budoucnosti se zahleděla Elfryd skrz oči do duše.

„Zdědila jsi dar,“ pronesla tiše.

„Jaký dar?“ nechápala Elfryd.

„Jsi čarodějka. Otevřela jsi oči i duši světu, rozlomila jsi pečeť tajemství. Kouzla jsou všude kolem nás, stačí si to jen uvědomit.“

Elfryd se zmateně otočila za hlasem svého otce, který k ní doléhal z hlavní ulice. Než se ale rozešla jeho směrem, sevřela cikánka pevně její dlaň.

„Nikdy se nenech donutit zavřít oči,“ dodala naléhavě.

Když šli zpátky domů, vyzvíдалa Elfryd po otci, jestli je skutečně čarodějka. Ten se zastavil a obrátil si ji k sobě čelem. „Dobře mě poslouchej, Elfryd. Lidé ti možná budou tvrdit, že jsi čarodějnice a že to máš po své matce. Ty ani maminka ale žádné čarodějnice nejste. Maminka je nemocná,“ odpověděl tónem, jenž prozrazoval, že se o tomto tématu nechce příliš bavit. „Nedávno mě ale kontaktovala mamincina kamarádka a poslala mi adresu místa, kde jí pomůžou. Všechno se zase spraví.“

Elfryd přikývla, v duchu ovšem znala pravdu. Její máma nebyla nemocná. Byla výjimečná. Jenže z toho místa, kde jí měli pomoci, se už nevrátila, a Elfryd tak jen doufala, že ten talent po ní skutečně zdědila.

Další zhoupnutí kočáru ji vytrhlo ze zamyšlení. Pozornost zaměřila ke knize s názvem *Amulety a talismany: Víc než jen šutry a kamení*, která jí ležela v klíně. Spolu s dalšími svazky, zabírajícími skoro celý kufr, ji vzala z matčiny knihovny. Otec je chtěl po pohřbu všechny spálit. Elfryd ho ale obměkčovala pláčem tak dlouho, až se nad knihami i svou dcerou slitoval. Dodnes netušila, zda tak udělal kvůli jejím slzám, kterých ten den vybrečela víc než dost, nebo kvůli matčině památce.

Znuděně knihou zalistovala. Do očí jí udeřila ručně dopsaná věta v rohu jedné stránky. Mezi nákrasy vzácných kamenů s popisy jejich kouzelné moci stálo: *Ukrást jí ho!*